

(Kort bemærkning).

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Nu bevæger hr. Jes Lunde sig ud i et gevaldigt forsvar for de stakkels husejere, der køber hus og forhandler priser. Det er jo en sjælden rolle at se hr. Jes Lunde i. Men under alle omstændigheder – kan jeg sige til hr. Jes Lunde – er jeg næsten overbevist om, at selv hr. Jes Lunde har hørt, at der er noget, der hedder rente- og kurssikring i forbindelse med ejendomshandler.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg kan forstå, at jeg skal belære den konservative ordfører lidt om det virkelige liv.

Jeg vil gerne give et konkret eksempel, for De Konservative tror jo altid, at SF'ere er sådan nogle, der aldrig kan finde på at handle fast ejendom; de bor alle sammen i lejligheder, og de har aldrig så meget som fem øre på kistebunden, så de kan ikke komme i nærheden af fast ejendom. Det er et fuldstændig forkert billede. Der er da masser af SF'ere, som bor i eget hus, og der er masser af SF'ere, som også oplever de her vilkår på markedet.

Jeg vil gerne give et konkret eksempel. Og det er oven i købet som selvstændig erhvervsdrivende, jeg taler.

Jeg købte en landbrugsejendom i foråret. Fra det tidspunkt, hvor vi havde indgået en aftale og underskrevet slutseddelen på den ejendom, og til jeg havde tilsagn hjemme fra Dansk Landbrugs Realkreditfond – og sådan et tilsagn får man altså ikke på hverken en eller to uger – var kurserne skredet så meget, at det kostede mig små 100.000 kr. som selvstændig erhvervsdrivende.

Sådan er vilkårene altså i det virkelige liv; det må jeg fortælle den konservative ordfører.

Kim Behnke (FP):

Hvis det går sådan med kurserne, når hr. Jes Lunde handler, synes jeg, vi skal love hinanden aldrig at gøre hr. Jes Lunde til minister for landets økonomi.

Jeg vil gerne starte med – måske lidt usædvanligt – at sige tak til ministeren for en velformuleret tale, som faktisk for 99 pct.s vedkommende lige så godt kunne have været min tale i dag.

Det er jo ikke, fordi Fremskridtspartiet pludselig bakker hundrede procent op om det, regeringen går og foretager sig, men det er, fordi netop lige præcis på det her område, vi diskutere

er i dag, nemlig kapitalbevægelser og deres indflydelse på samfundsøkonomien, er der ikke ret mange bolde at spille med og at vælge imellem. Der er to muligheder. Der er den, som forespørgerne har valgt, nemlig den socialistiske vej, og så er der den vej – den kapitalistiske vej – hvor det er markedet, der bestemmer. Og på det her punkt har vi heldigvis i Danmark valgt den kapitalistiske vej.

Der har været talt meget om, hvorvidt det nu går godt eller skidt for den danske inflation. Den danske inflation er stadig væk lav – regeringen bruger fortsat udtrykket, at den er historisk lav – men det hører jo med til billedet, at i den tid, den nuværende regering har siddet, er inflationen rent faktisk blevet fordoblet.

Jeg ved godt, at det dobbelte af halvanden kun er tre, men ikke desto mindre skal der helst ikke ske fordoblinger alt for mange gange i de kommende år, før vi får de problemer, som Danmark havde op gennem 1970'erne og først i 1980'erne med en meget høj inflation. Og det må ikke ske igen.

Netop inflation er et godt eksempel på, at man skal lade markedet reagere. Inflation er jo som en tyveknekt om natten. Hver gang inflationen stiger, betyder det, at den løn, vi får udbetalt for det arbejde, vi laver, bliver »stjålet« mindre. Vi får mindre købekraft for lønnen.

De aktører på markedet, som har rådgivere og store summer at jonglere med, kan sikre sig mod den inflation, men den almindelige danske lønarbejder har ingen mulighed for at sikre sig, kan blot konstatere, at hver gang man henvender sig i supermarkedet, er leverpostejnen eller rugbrødet steget i pris, mens lønningerne ikke er fulgt med.

Derfor bør den indsats, der har været gjort igennem de sidste ca. 15 år for at dæmpe inflationen, stadig væk være der, sådan at vi ikke oplever højinflations igen.

Når vi mener, at det er markedet, der skal have lov til at bestemme på det her område, er det, fordi markedet er det eneste sted, man hele tiden er i stand til at følge tingene nøje. Man kan ikke forestille sig, at vi vendte tilbage til gamle dage, hvor der var tale om politiske afgørelser, hvor man sad i folketingsudvalg om natten og forhandlede, og hvor økonomiministeren, som jo samtidig er kongelig bankkommissær for Nationalbanken, havde mandat til at gå over i Nationalbanken og meddele, hvordan Nationalbanken skulle agere. At få sådanne tilstande igen er der jo ingen af os, der kunne drømme